

5511 - Кай издивоч бар мард вочи́б мешавад?

савол

Оё бар мардон издивоч намудан вочи́б аст?

Ҷавоби муфассал

Ҳамду сано барои Аллоҳ.

Ҳукми издивоч нисбати мардон мувофиқи вазъият ва аҳволашон фарқ мекунад. Издивоч бар шахсе, ки тавоноӣ дорад, нафсаш ба он иштиёқ дорад ва аз зино бим дорад, вочи́б мебошад, зеро муҳофизат намудани нафс ва пок доштани он аз ҳаром вочи́б аст ва он танҳо бо издивоч имкон дорад.

Қуртубӣ мегӯяд:

Шахси қодиру тавоное, ки аз зарар бар худ ва дини худ аз безанӣ бим дорад, ин танҳо бо издивоч бартараф мешавад, дар мавриди вочи́б будани зан додани ӯ ихтилофе вуҷуд надорад.

Мардовӣ (раҳмати Аллоҳ бар ӯ бод) дар китоби худ "Ал-Инсоф" гуфтааст: Қисми севвум: Касе, ки аз гуноҳ бим дорад, издивоч бар ҳаққи ӯ бо як дидгоҳ (бе ихтилоф) вочи́б аст. "Гуноҳ" дар ин ҷо бо саҳеҳтарин дидгоҳ ба маънои "зино" аст ва инчунин гуфта шудааст, ки маънои он "ҳалокат бо зино" аст. . . Дуввум: Манзур аз ин сухани ӯ: "Магар ин ки бар нафси худ аз содир намудани ҳаром бим дошта бошад". Агар донед ё гумон кунед, ки гуноҳ аз ӯ содир мешавад. Дар китоби "Ал-Фуруъ" омадааст: Танҳо он вақт ба назар гирифта мешавад, агар донед, ки гуноҳ аз ӯ содир хоҳад шуд. Китоби "Ал-Инсоф" (Ҷилди 8, Китоби никоҳ: Аҳкоми никоҳ).

Аммо агар хоҳиши издивоч дошта бошад, вале имконияти нафақа бар ҳамсар надошта бошад, мувофиқи оят амал намояд:

وَلْيَسْتَغْفِرِ الَّذِينَ لَا يَجِدُونَ نِكَاحًا حَتَّىٰ يُعْطِيَهُمُ اللَّهُ مِنْ فَضْلِهِ. (سورة النور: 33)

«Ононе, ки тавоноии издивочро надоранд, бояд покдоманӣ пеша кунанд, то Аллоҳ ононро аз карами худ тавонгару бениёз гардонад». (Сураи Нур: 33).

Ҳамчунин бисёртар рӯза дорад, зеро гурӯҳе аз донишмандон аз Ибни Масъуд (Аллоҳ аз ӯ хушнуд бод) ривоят кардаанд, ки расулуллоҳ (дуруд паёми Аллоҳ бар ӯ бод) фармудааст: **«Эй ҷамоати ҷавонон! Ҳар касе аз шумо тавоноии издивоч карданро дорад, пас бояд издивоч намояд, зеро издивоч сабаби қавитарин барои пок нигоҳ доштани чашму шармгоҳ аст. Ҳар касе тавоноии издивоч карданро надорад, пас бояд рӯза бигирад, зеро рӯза ӯро аз амалҳои зишт бозмедорад».**

Умар ба Абу-з-заъид гуфт: Туро аз издивоч танҳо оқизӣ ва ё зишкорӣ бозмедорад.

Ниг: “Фикҳу-с-сунна” 2/15-18.

Издивоч бар касе воҷиб мешавад, ки агар издивоч накунад, гуноҳ содир мекунад, ҳатто агар бо назару бўса кардан бошад. Агар мард ё зан бидонад ва ё гумон дошта бошад, ки агар издивоч накунад, ба зино ё дигар амали ҳукми зино дошта ё дигар гуноҳҳо аз қабилҳои истимно (кафакӣ кардан, ҷалқзанӣ) даст мезанад, дар ин ҳолат издивоч барояш воҷиб мегардад. Агар инсон бидонад, ки ҳатто пас аз издивоч тарки гуноҳ намекунад, воҷиб будани издивоч аз дӯшаш соқит намешавад, зеро ӯ пас аз издивоч камтар гуноҳ мекунад, чунки издивоч ӯро камтар бошад ҳам машғул месозад, аммо агар безан бошад, ҳамеша ва дар тамоми ҳолатҳо дар фикри гуноҳ аст.

Чун дар ҳолати мардум дар ин аср тааммул намоем, мебинем, ки навъҳои гуногуни фасоду шаҳватҳо паҳн шудаанд, боварии комил менамоям, ки воҷиб будани издивоч дар ин аср шадидтару қавитар аст нисбат аз асрҳои гузашта.

Аз Аллоҳ таъоло мепурсем, ки дилҳои моро пок гардонад, моро аз ҳаромҳо дур намояд ва ба мо иффату покизагӣ ато намояд. Дуруди Аллоҳ бар паёмбарамон Муҳаммад.